

Arrest

nr. 207 177 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2017, waarbij geen gunstig wordt gegeven aan een aanvraag tot herinschrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 januari 2016 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen (C-kaart), geldig tot 30 december 2020.

Op 20 juni 2016 wordt de verzoeker, bij beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Izegem, ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister.

Op 4 september 2017 verzoekt de verzoeker om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Op 16 november 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om geen gunstig gevolg te geven aan dit verzoek.

Dit is de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 8 januari 2018 en is als volgt gemotiveerd:

*"(...)
A., R.
geboren te T., op (...) 1979
nationaliteit: Kirgizië*

Betrokkene werd op 20.06.2016 ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister.

Op 04.09.2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08.10.1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene heeft namelijk onvoldoende bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 06.06.2016 tot het aanbieden ter inschrijving.

De documenten die betrokkene heeft voorgelegd kunnen echter niet aanvaard worden om de reden dat zij geen enkele bewijskracht hebben. Dit zijn met name: verklaringen van derden (kennissen) waaruit zou moeten blijken dat betrokkene bij hen onderdak kreeg in bepaalde periodes en daar zou hebben verbleven : deze bewijzen voldoen niet gezien dit verklaringen zijn die op geen enkele wijze worden ondersteund door enig ander concreet bewijs van zijn persoonlijke aanwezigheid in België in de betwiste periode.

Het voorgelegde Kirgizisch paspoort met nummer AC(...) afgeleverd op 04.08.2017 te Kirgizië door de plaatselijke autoriteiten (SRS- "State Registration Service of the Kyrgyz Republic") bewijst evenmin zijn aanwezigheid op het grondgebied van België in de desbetreffende periode.

Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 19 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 39, §7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "(...)"

Terwijl,

Vooreerst niet kan betwist worden dat de verzoekende partij op het ogenblik dat hij vroeg aan de gemeente Izegem om opnieuw ingeschreven te worden, nog in het bezit was van een geldige verblijfsvergunning;

Dat verder het vermoeden vervat in art. 39§7 Vreemdelingenbesluit begint te lopen vanaf de ambtshalve schrapping, zijnde 20-06-2016 en niet vanaf 06-06-2016 (RvS 27 januari 2016, nr. 160.826);

Dat de verzoekende partij diverse verklaringen heeft overgelegd, waaruit blijkt dat hij op diverse plaatsen in Franstalig België verbleven heeft, na 20-06-2016;

Dat de verzoekende partij niet inziet waarom deze stukken niet in aanmerking worden genomen, evenmin als het Kirgizische paspoort, waaruit niet blijkt dat de verzoekende partij het land zou verlaten hebben;

Dat het bestuur niet kan eisen dat het bewijs zou worden geleverd van een ononderbroken verblijf op het grondgebied gedurende de periode 20-06-2016 tot en met 04-09-2017, maar enkel het bewijs dat gedurende de geviseerde periode de vreemdeling het grondgebied niet langer dan een jaar heeft verlaten (RvS 24 december 2015, nr. 159.390);

Dat in casu verschillende mensen getuigen dat de verzoekende partij gedurende de periode 20-06-2016 tot 04-09-2017 in België heeft verbleven o.m. S. S. die bevestigt dat de verzoekende partij bij hem verbleef vanaf 01-12-2016 tot 01-02-2017;

Dat hieruit volgt dat het onmogelijk is dat de verzoekende partij gedurende meer dan een jaar in het buitenland zou verbleven hebben, nu er minder dan een jaar ligt tussen 20-06-2016 en 01-12-2016 en tussen 01-02-2017 en 04-09-2017;

Dat nog anderen bevestigen dat de verzoekende partij gedurende de betwiste periode in België verbleef;

Dat de verzoekende partij ervan uit gaat dat hij het bewijs van zijn verblijf in België met alle middelen van recht kan bewijzen, getuigen daaronder begrepen;

Dat aldus de in het middel aangehaalde wetsbepalingen worden geschonden door de bestreden beslissing;"

3.1. Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de verzoeker nalaat om te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, is het middel bijgevolg onontvankelijk.

3.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt melding gemaakt van de *in casu* geldende wetsbepalingen waarvan toepassing wordt gemaakt, met name artikel 19, § 1, van de vreemdelingenwet en artikel 39, § 7, van het vreemdelingenbesluit. Er wordt vastgesteld dat de verzoeker, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten, zodat hij door een afwezigheid van meer dan 1 jaar het recht op terugkeer (artikel 19, §1, van de vreemdelingenwet) heeft verloren. De gemachtigde verduidelijkt tevens waarom de door de verzoeker voorgelegde stukken niet aanvaard kunnen worden als een aanbod ter inschrijving.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Waar concreet wordt gemotiveerd aan de hand van de verschillende door de verzoeker ter staving van zijn vraag tot herinschrijving voorgelegde stukken, kan ook geenszins worden voorgehouden als zou *in casu* sprake zijn van een stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3. In de mate dat de verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, houdt zijn kritiek geen verband met de hoger besproken uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, maar voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt dan ook verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 19 van de vreemdelingenwet en artikel 39, §7, van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 19 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede en derde lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Zelfs indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel uitgereikt in België verstreken is, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van :

1° de vreemdeling die houder is van een Belgische EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfstitel afgegeven door deze andere lidstaat op grond van de bovengenoemde Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7°, onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid;

2° de vreemdeling die internationale bescherming geniet in het Rijk en de status van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft verworven en ten aanzien van wie de bevoegde overheid van deze lidstaat een verwijderingsmaatregel heeft uitgevaardigd, wegens een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° ;

3° de vreemdeling die met toepassing van artikel 61/27 werd gemachtigd tot verblijf in het Rijk en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel werd genomen door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie ten gevolge van een weigering van zijn verblijfsaanvraag op grond van de bepalingen van de Richtlijn 2009/50/EG van de Raad van 25 mei 2009 betreffende de voorwaarden voor toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op een hooggekwalficeerde baan, evenals zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°.”

Artikel 39, §7, van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Artikel 19, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar recht heeft op terugkeer in het Rijk. *In casu* is het niet betwist dat de verzoeker nog een geldige verblijfskaart had, doch dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat het recht op terugkeer slechts gedurende één jaar kan worden uitgeoefend. Artikel 39, § 7, van het vreemdelingenbesluit stelt dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verweerder, in het kader van verzoekers aanvraag tot herinschrijving, twee maal heeft verzocht om de nodige bewijzen voor te leggen van aanwezigheid in België tijdens de periode van 6 juni 2016 tot begin september 2017. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, heeft de verzoeker hieraan gevolg gegeven door een aantal verklaringen van derden over te maken, alsook een nationaal Kirgizisch paspoort, afgeleverd op 4 augustus 2017 te Kirgizië.

De gemachtigde heeft geoordeeld dat deze stukken geen bewijs inhouden van aanwezigheid in België in de periode vanaf het voorstel van ambtelijke schrapping (6 juni 2016) tot op de datum van de aanvraag tot herinschrijving (4 september 2017). Deze motieven luiden als volgt:

“Betrokkene heeft namelijk onvoldoende bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 06.06.2016 tot het aanbieden ter inschrijving.

De documenten die betrokkene heeft voorgelegd kunnen echter niet aanvaard worden om de reden dat zij geen enkele bewijskracht hebben. Dit zijn met name: verklaringen van derden (kennissen) waaruit zou moeten blijken dat betrokkene bij hen onderdak kreeg in bepaalde periodes en daar zou hebben verbleven : deze bewijzen voldoen niet gezien dit verklaringen zijn die op geen enkele wijze worden ondersteund door enig ander concreet bewijs van zijn persoonlijke aanwezigheid in België in de betwiste periode.

Het voorgelegde Kirgizisch paspoort met nummer AC(...) afgeleverd op 04.08.2017 te Kirgizië door de plaatselijke autoriteiten (SRS- "State Registration Service of the Kyrgyz Republic") bewijst evenmin zijn aanwezigheid op het grondgebied van België in de desbetreffende periode."

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, kan uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijken dat de gemachtigde een bewijs van voortdurende aanwezigheid in België zou hebben geëist. De gemachtigde heeft immers geoordeeld dat de voorgelegde stukken geen bewijs inhouden dat de verzoeker in de desbetreffende periode in België is geweest. Er wordt zodoende vastgesteld dat er geen enkel bewijs voorligt dat de verzoeker ook maar op enig ogenblik in de referentieperiode in België is geweest. De kritiek dat een bewijs van ononderbroken aanwezigheid in België werd geëist, mist dan ook feitelijke grondslag.

De verzoeker kan voorts wel worden gevolgd waar hij stelt dat de bewijsvoering vrij is. Artikel 39, §7, van het vreemdelingenbesluit maakt immers gewag van een "*bewijs van het tegendeel*" zonder enig criterium op te leggen waaraan dit bewijs moet voldoen. De vrije bewijsvoering betekent evenwel niet dat de gemachtigde de (bewijs)waarde van de voorgelegde stukken niet kan beoordelen. Aangezien in de wet geen bewijscriteria zijn vastgesteld, beschikt de gemachtigde dan ook over een ruime beoordelingsbevoegdheid om te beslissen of deze of gene stukken daadwerkelijk aantonen dat de verzoeker het land niet heeft verlaten en dat hij dus in België was. Met de loutere bewering dat de verzoeker niet inziet waarom de getuigenverklaringen niet kunnen worden aanvaard en met het louter verwijzen naar deze of gene voorgelegde verklaringen, weerlegt de verzoeker nog niet dat het gaat om loutere verklaringen van derden (kennissen) die niet met enig concreet bewijs van verzoekers persoonlijke aanwezigheid in België worden ondersteund. Het komt de Raad niet incorrect, noch kennelijk onredelijk voor om dergelijke, loutere verklaringen van kennissen, dat de verzoeker bij hen onderdak kreeg in welbepaalde periodes, niet te aanvaarden als bewijs van aanwezigheid in België. De bewijskracht van dergelijke loutere verklaringen is inderdaad al te gering tot niet bestaande.

Waar de verzoeker stelt dat zijn Kirgizisch paspoort aantoont dat hij het land niet zou hebben verlaten, merkt de Raad op dat de gemachtigde op goede gronden heeft vastgesteld dat dit paspoort werd afgeleverd op 4 augustus 2017 te Kirgizië door de plaatselijke autoriteiten. Het ligt dan ook voor de hand dat dit paspoort, dat blijkens de stukken van het administratief dossier bovendien geen enkele in- noch uitreisstempel bevat, niet kan aantonen dat de verzoeker op enig moment in België was. Ook op dit punt kan geen ondeugdelijke besluitvorming worden vastgesteld.

In de mate dat de verzoeker stelt dat het vermoeden van artikel 39, §7, van het vreemdelingenbesluit pas begint te lopen vanaf de ambtelijke schrapping (20 juni 2016) en niet reeds vanaf 6 juni 2016, merkt de Raad op dat de verzoeker geen concreet belang heeft bij deze kritiek aangezien uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat op goede gronden werd geoordeeld dat de verzoeker geen enkel bewijs heeft geleverd van enige aanwezigheid in België van juni 2016 tot september 2017. Of deze periode nu ingaat op 6, dan wel op 20 juni, is niet relevant. Er is immers hoe dan ook meer dan één jaar voorbijgegaan tussen 20 juni 2016 en 4 september 2017 zonder dat enig daadwerkelijk bewijs van aanwezigheid in België werd voorgelegd.

Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

De verzoeker toont bijgevolg geen schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 19 van de vreemdelingenwet of van artikel 39, §7, van het vreemdelingenbesluit.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juli tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE